Ч. 225 Пятниця 6 (19 жовтня 1900 Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах за провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Рух виборчий. — До ситуациї. — Новий німецкий канцлер. — З Хіни. — З полудневої Африки.)

Дня 15. с. м. мало відбути ся в Галичи на горі замковій передвиборче віче, на котре приїхали були прихильники кандидатури дра Евг. Левицкого, але до ухвал не прийшло, бо, як доносять польскі ґазети, віче розбив о. Волянський, аґітуючий за кандидатурою о. Барпіша з Угринова горішного. — В Городку постановлено підпирати в V. куриї кандидатуру п. Юл. Нововского, окружного інспектора з Городка. Gaz. Narod. каже, що після єї інформациї ся кандидатура не має шанс в окрузі виборчім: Ярослав Ланцут-Чесанів Яворів-Городок. — В Станіславівщині в IV. куриї буде кандидувати радник судовий п. Каранович. Польскі ґазети пишуть, що то Русин умірний, чоловік здібний і честного характеру, в користь котрого зрече ся кандидатури мабуть і о. Мандичевский, дотеперішний посол. — В Тернопільщині і Збаражчині розвинув за собою сильну аґітацию п. Вячеслав Будзиновский.

Рух виборчий проявляє ся і в прочих краях австрийских численними передвиборчими зборами і нарадами виднійших представителів сторонництв, особливо Чехів і католицких Німців. Вчера відбули ся у Відни збори католицкої партиї, на котрих ухвалено слідуючі засади, яких сторонництво буде держати ся в часі виборів: Католицкі Німці заявляють ся против ческого права державного; признають потребу німецкого язика в зношеню між властями в цілій Австриї; не виступають против солідарности всіх німецких сторонництв; будуть старати ся, аби парлямент став знов спосібний до праці; застерігають собі політику вільної руки і солідарність з польским Колом; вкінци висказують жаль з причини виступленя антисемітів в Тироли против бр. Діпавлього.— Комітет виборчий ческої вірноконституцийної більшої посїлости відбув вчера засїданє в Празі під проводом ґр. Освальда Туна. На тім засїданю обговорювано політичну ситуацию і наближаючі ся вибори.

В Німеччині прийшло до важної зміни в найвисшій управі держави. Именно кн. Гогенльоге, старенький наслідник кн. Бісмарка, подав ся до димісиї з причини преклонного віку. Цісар Вільгельм приймив димісию і іменував канцлєром Німеччини ґр. Більова, звістного секретаря міністерства справ заграничних, що доси разом з цісарем вів цілу німецку заграничну політику. Крім того іменував цісар Більова президентом прускогo кабінету і міністром справ заграничних. Та зміна в найвисшій німецкій управі політичній не потягне за собою ніяких змін.

З Пекіну доносять до Бюра Райтера, що звістний едикт хіньского цісаря про покаранє виновників ворохобні має бути сфальшований. Именно князь Чін і Лїгунчан заперечують, немов би що знали о такім едикті. В Льондоні здогадують ся, що цілу ту історию видумано умисне в надії, що в той спосіб удасть ся вдержати виправу союзних войск на Паотінфу. — Між тим европейскі посли радять над услівями, під якими мали би розпочати ся мирові переговори з Хіною. Після дотеперішних вістий мали би ті услівя бути слідуючі: покаранє виновних урядників, заплата відшкодованя, збуренє кріпостий в Таку і всіх иньших укріплень аж до Тієнтсіну, заборона довозу оружия і визначенє постійних сторожий для оборони посольств; дальше знесенє Цунліямену і іменованє хіньского міністра справ заграничних, скасованє державних іспитів на 5 літ у всіх тих провінциях, в котрих убивано чужинців і запорука, що посли будуть могли свобідно порозумівати ся з цісарем і хіньским правительством. Всї ті услівя, коли хіньске правительство на них згодить ся, мають бути публично оголошені цісарским едиктом.

Льорд Робертс, що проголосив трансвальску війну скінченою, мусить тепер майже кождого дня доносити о борбах з Бурами в ріжних місцях Оранії і Трансвалю, навіть в таких, котрі Анґлійці вже давно були займили. В тих борбах перемагають то Анґлійці то Бури, так що наглядно видко, що Бури цілком не піддали ся і що навіть їх опір доси не ослаб.

МІЙ БРАТАНИЧ ОСИП.

*(З францускoго. — Людвика Алєві *).*

(Два пристарі пани на лавочці в городі у Верзалю.)

— Ґазетярство, мій паноньку, то нещасте в наших часах. Кажу Вам, що як би я мав сина, то нехай би він був всім иньшим, лиш не ґазетником. То таке невідне званє, а таке просте. Бере ся папір, чорнило і перо, та пише ся як небудь і що небудь, та й статя до ґазети готова. Щоби бути годинникарем, адвокатом, акушером, тапіцером і т. п., треба учити ся; треба пильности до того, окремого знаня; на ґазетника не треба нічого.

— Щиру правду кажете, мої любенькі. Від них треба би жадати доказу уздібненя. Для ґазетярского званя треба би установити якусь концесию, ліценцию, або патент.

— Таки правду кажете, а они могли би добре платити за патенти. А знаєте, що ґазетярство стало ся дуже поплатним? Бувають молоді люди, котрі беруть ся до того, вступають до ґазети без капіталу, без фондів, і заробляють зараз без всякого ризика: десять, двайцять, двайцять, ба й трийцять тисячів франків рівно.

— То дуже дивна річ. Але, як то можна стати ґазетником?

— Дуже просто: зачинає ся від того, що єсть ся репортером. То слово анґлїйске. Репортер уганяє собою всюди, по міністерствах, в театрах, ніякий огонь, ніяка премієра, ніякий баль, ніяке убийство, не обійде ся без репортера.

— Господи, як то Ви на всім розумієте ся!

— А вже ж! Я дійстно розумію ся на всім!— Ну, Ви мій приятель і будете у Верзалю держати язик за зубами, я Вам щось скажу довірочно.... Ми маємо одного в родині....

— Одного? Якого одного?....

— Одного репортера.

— Що? Репортера в родині, котра завсїгди була така спокійна! Як же то могло так стати ся?

— А от як, якийсь чорт зробив нам такого збитка. Ви чей знаєте мого братанича Осипа?....

— Того малого Осипа? То він репортером?

— Таже репортером.

— Хто би то був погадав! Він таки стоїть менї перед очима, той малий Осипцьо, з голими колїнами і широким білим ковніром від сорочки, як тут в городі грає з обручем — нема ще й шість або сім літ тому — а він тепер пише вже до ґазет!

— Таже до ґазет! Як знаєте, мій брат єсть аптикарем при улици Монтоґей. Стара фірма, ретельний чоловік.... Розумієте ся, мій брат думав собі: По мені буде мій син. Осип учив ся на аптикаря, здав вже був іспит.... Добрий хлопчище, дуже пильний, і мав охоту до свого званя. Аж ось, може три місяці тому назад нещасте хотіло, що стало ся якесь убийство може на двайцять кроків від аптики мого брата.

— Я знаю, убийство при улици Монтоґей. Якийсь помічник купецкий убив свою любку, якусь шинкарку.

— Так єсть.... Осип чув, як хтось кличе на поміч, прибігає, видить, що убийника вже арештують, і коли поліцияни вже пішли, стоїть ще на улици та балакає. Він в суботу перед тим грав з убийником в більяр.

— З тим убийником?

— Ох, та лиш от так случайно. Він ніби то знав его і не знав.... заходили до тої самої каварні, та й тілько всего, і грали разом одну партию в більяр. Він називав ся Ніко. Все то розповідав Осип людем, що на улици були его обступили. Але нараз прискакує до Осипа якийсь малий білявий чоловічок і відзиває ся живо: То Ви знаєте убийника? — Поправді сказавши, не знаю.... я грав лиш з ним в більяр. — А знаєте, що було причиною убийства? — Любов, мій пане, любов була причиною. Ніко любив дівчину, що називала ся Ев-

*) Людвик Алєві (Ludovic Halévy), син Льва Алєві францускoго писателя і театрального поета, родив ся 1834 в Парижи і став так само як его батько театральним поетом та дорабляв сам або в спілці з другими слова до оперет; писав також драми і комедиї „Красна Гелєна“ (1865), „Велика княгиня Герольштайн“ (1867), Фру-Фру (1869), а пізнійше гумористичні образки з політичного і суспільного житя під спільним іменем (Madam et Monsieur Cardinal); ще пізнійше писав повісти і новелї. Від 1884 р. єсть Алєві членом францускої академії наук.

Новинки.

Львів дня 18-го жовтня 1900.

— Справи особисті. Др. Евген Кобриньский, санїтарний асистент при черновецкім правительстві, обняв урядоване. Сей наш земляк, тепер член черновецкої рускої громади, бував сьвітами; був лїкарем в Боснї, їздив звідтам з Турками у Мекку і був в Празї, заким прийшов на теперішну посаду до Черновець. — Старший інспектор промисловий і радник правительства п. Навратіль вернув з урльопу.

— Жито усихає. З Балківців на Буковинї пише п. Іля Лакуста до черновецкої „Буковини“: На фундушевих полях у нас почало осїнне жито дуже висихати і гинути. Коли придивили ся, що тому за причина, побачили, що на жито впала велика сила жовто сїрих усениць, котрі з'їдають зелені листочки аж до кореня, через що жито усихає. Тутешний посесор, п. Яворский, вислав до серетского старества кілька пробок живих усениць і просив передати їх правительственному інспекторатови краєвої культури для розсліду. Такі самі усиницї-хроби нищать і пшеницю на сусїдних ланах негостинської одаї. Певно і нив бідних людий не пощадять сї шкідники. (Добре би було знати, чи і у нас в Галичинї такі самі шкідники роблять де шкоди, а коли би може де показали ся, то просимо прислати нам кілька усениць в коробочцї, щоби ми могли їх розпізнати і подати завчасу раду в части господарскій. *Ред. Нар. Часоп.*)

— В осїннім настрою. Черновецка „Буковина“ пише: Бабске лїто, таке тепле, що мало чим ріжнило ся від правдивого, вже минуло і на дворі маємо вже пройимаючий холод. Сегорічна осїнь була справдї дивна. Маєві хрущі появили ся другий раз, на ринку в Чернівцях продавали селянки суницї, а при улици почтовій зацвили каштани. Тепер уже сонце рідко показує ся зпоза хмар, вечери довгі, ходити нема куди, — пише „Буковина“ дальше в осїннім настрою та піддає таку гадку своїм читателям: Тепер ось кінчить ся 19 столїтє. Зробім обрахунок зі всїх руских громад на Буковинї, як вони стоять і морально і матеріяльно при кінцї 19-го столїтя. Всякі обрахунки робить ся що місяця і що року, чому-ж би не зробити такого раз на сто лїт. Старі люди скажуть, як було давнїйше по селах; а як тепер є, самі бачите. Подумайте над сим підчас довгих слїтних осїнних вечерів“. — Гадка і красна і добра, але цїла штука в тім, щоби її хтось виконав, а то у нас як раз в тім біда. Наші люди здаєсь, що так само на Буковинї як і в Галичинї дуже не люблять робити рахунків за один день, а що-ж аж за цїлу сотк, лїт. Та ще й написати може о тім до ґазети?! А нехайже Бог боронить! Та ще коби то хтось платив по ґульденови за написану букву, то Русин може би й рішив ся що написати, але в такім случаю хиба лиш щось з „полїтики“ або яку таку гарненьку допись, що ти редакторе коли видрукуєш, то забирай таки зараз шмате та иди до арешту не чекаючи аж вердикту судиїв присяжних. О чім иншім Русин не уміє, не любить і не хоче писати. Ось ми н. пр. якось торік чи позаторік просили наших читателїв, щоби в власнім інтересї були ласкаві присилати нам коротенечкі справозданя про стан урожаїв і засївів озимих в ріжних сторонах краю. Така інформация потрібна для всїх, що займають ся господарством: і для селянина, і для сьвященика і для учителя і т. д. Та й не вимагає великого заходу: за два крейцарі кореспондентка і кілька слів на нїй. Ну, як гадаєте, кілько знайшло ся охотних до такої роботи і спільної прислуги на три і пів тисячки наших читателїв? — Анї один. Ми длятого вже не відновляємо просьби. Здаєсь, так само зробить і „Буковина“, хиба що на Буковинї справдї инший Русин.

— Унїверситетскі клїніки і амбуляториї. З початком 1900/1 шкільного року відкрито подібно як попередних років, на медичнім виділї львівского унїверситету клїніки і амбуляториї. Убогим недужим удїляють в амбуляториях лїкарскої помочи даром, а іменно: в клїніцї внутрішних недуг проф. дра Глюзіньского від 8 — $^1/_2$10 год. рано; в хірургічній клїніцї проф. др. Рідиґера від $^1/_2$9 — 10 год. рано; в клїніцї шкірних і венеричних недуг проф. дра Лукасевича від 8 — 10 год. рано; в ґінекольоґічній клїніцї проф. дра Марса від 9 — 10 год., а в окулїстичній клїніцї проф. дра Махека від 10 — 11 години перед полуднем.

— Вистава овочів і цьвітів в Тернополи в сали замковій дня 23 і 24 жовтня с. р., отворена від год. 8 рано до 5 вечером. Вступ від особи 20 сотиків, для учеників і рільників 10 сотиків.

— Продає ся частями двірска земля в селї Ямне коло Камінки струмілової. Землю тоту забрав за довги віденьский банк і тепер продає її селянам частями. Продажу тої землї переводить львівский адвокат др. Фердинанд Квятковский при помочи п. Буржиньского. Банк приняв на себе сплату всїх тягарів, які лежать на добрах Ямне і тим способом кождий, хто купить часть тої землї і заплатить умовлену цїну купна, не буде вже обовязаний нїяких довгів платити і за то ручить так само банк як і его повномочники, адв. Квятковский і п. Буржиньский. Кождий, хто купить землю і заплатить гроші, може свою пайку сейчас на себе інтабулювати і при тім обезпечить себе, що нїяких довгів на себе не принимає. Цїлий сей обшар двірский обнимає 450 морґів, між тим 160 морґ. сїножатий. Цїна за морґ орного поля 200 зр. а за сїножати по 250 зр.

— Убийство 9 осіб за-для рабунку. З Катеринослава доносять, що в будинку волостного заряду новоіваньского невислїджені досі розбишаки, напавши в ночи для рабунку каси, замордовали девять осіб: писаря, его жінку і 3 лїтного синка, трех помічників писаря (один мав 16 а два по 17 лїт) сторожа, десятника і кухарку; крім того розвалили голову 6-лїтній дочці писаря, але она ще жиє. З каси забрали готівкою 1.050 рублів. Недавно імовірно ті самі розбійники зрабували в харківскій ґубернії сім кас громадских і убили 14 осіб.

— Як вже говорити до тих людий?! Нема дня, в котрім би з одної або з другої сторони не спала вість про огонь внаслїдок того, що дїти бавили ся сїрниками, а бувають дуже часто і такі нещастя, що дїти бавлять ся сїрничками і запалять на собі одїж та попечуть ся страшенно, внаслїдок чого умирають, або таки згорять на вуголь. Чи нема вже таки нїякого способу, щоби родителям і взагалї старшим людем особливо по наших селах накласти як до голови, щоби они не лишали сїрників денебудь так, щоби їх дитина могла дістати в свої руки, або щоби они більше і ліпше пильнували дїтий? Ось знов кілька случаїв нещастя внаслїдок такої байдужности і недбальства старших: Дня 7 с. м. около 9 год. перед полуднем бавив ся сїрничками 7-лїтний хлопець, син Івана Сидора в Шклї, лишений без надзору та підпалив коноплї; від того згоріла цїла хата а в огни попекла ся півторарічна донечка тогож самого господаря так сильно, що хоч її місцевий начальник громади Василь Стень, виратував з огню, она до кількох годин померла. — А ось другий слу-

---

генія. — Ах! То Ви знаете и жертву убийства? — Лиш з лиця. Она була також в каварни, коли ми грали в біляр. — Знаменито! Але не розповідайте вже більше нїчого. Ходіть зі мною... ходіть борзенько таки зараз! — Він потягнув Осипа з собою і оба вскочили до фіякра. В десять мінут опісля увійшов Осип до великої салї, в котрій пять чи шість молодих людий за столами щось борзо писало; малий білявий відозвав ся: Щаслива подія!... злочин і то найлїпший злочин, який взагалї може бути: убийство з любови, а ось сьвідок того убийства, найбільший приятель убийника! Та що Вам до голови влїзло? — відозвав ся Осип — я ледви его знаю... Не відзивайте ся! — шепнув до него той білявий і обернувшись до тамтих других говорить дальше: ...найбільший приятель убийника... шкільний товариш... на чверть години перед убийством грали ще разом партию карамболя. Убийник виграв; він був зо всїм спокійний... Деж там... деж там! Ми грали минувшої суботи... Табо мовчіть!... На чверть години перед тим грав убийник... а то буде знаменито!... Ходіть зі мною, ходіть!

Він повів Осипа до малої комнатки, де їм нїхто не перешкаджав, і сказав до него: Ориґінальне справозданє мусить обнимати що найменше пятьсот рядків. Говоріть, розповідайте, я буду писати. За то дістанете двайцять франків; тут маєте наперед. А тепер борзо до роботи! —

Осип розповів все, що лиш знав: що якийсь старий пенсионований полковник зачув перший, як дївчина кликала на поміч, але старий полковник не міг сам вийти, бо він спаралїжований на оба ноги і міг лиш задзвонити на свого слугу; що той слуга, ордонанс полковника, вислужений кірасиєр, зловив убийника. З тих фактів: партия біляра, Евгенія, спаралїжований полковник, кірасиєр, злїпив той малий білявий панок свою статю і дав Осипови двайцять франків та казав ему іти собі до дому. Чи гадаєте може, що на тім все скінчило ся?

— Я нічого не гадаю... менї з дива не сходить... Осипцьо репортером!

Ледви, що Осип замкнув двері за собою, як вже прискакує до него якийсь другий пан. Сим разом великий чорний. — Я вже тут чекав на Вас! — сказав він до Осипа — Ви були при тім як стало ся то убийство? — Нї, я при тім не був. — Та не випирайте ся, я знаю, що Ви при тім були. Я добре розвідав ся. Ходіть зі мною! — Та куди? — До моєї редакциї. — Та чого? — Розкажете менї всї подрібности того злочину. — Я вже і так все, що знав, розповів, в отсім домі. — Все одно, лиш ходіть. Ви ще певно пригадаєте собі якіїсь инші подрібности. Достанете двайцять франків.

— Двайцять франків?

— Так як кажу, лиш ходіть!

І знов велика саля, знов пять чи шість молодих людий, що сидять за столами і щось борзо пишуть та знов протоколя з Осипом. Він повтаряє історию о старім полковнику.

— Чи Ви то тамтим людем розповіли?

— Розповів.

— То ми мусимо трохи змінити. — І великий чорний пан видумав цїлу історию: старого, від чотирнайцяти лїт спаралїжованого на цїлім тїлї полковника так зворушив той роздираючий серце крик нещасливої жертви, що він нараз відзискав силу в своїх спаралїжованих ногах; то він пустив ся за убийником і наконець зловив его... А коли той великий чорний списав то все борзенько на папери не надумуючи ся анї хвильки, сказав: Дуже добре! Знаменито! То тисяч разів лїпше від того, що тамті мають! — То правда — відозвав ся на то Осип — але то не правда. — Може для Вас, що знаєте ту історию; але для наших сто тисячів читателїв, котрі её не знають, буде то правдива історія. Наших сто тисячів читателїв не було при тім! Та й взагалї чого хотять читателї? Займаючого справозданя! Будуть таке мати!

Сказавши то попращав ся з Осипом, котрий з своїми сорок франками вернув до дому і, розуміє ся, не сказав о тім нїчого своїм родителям. Аж пізнїйше признав ся до всего. Від того дня почавши проявляв вже Осип мало охоти і замилуваня до аптикарства. Накупив богато ґазет по одним су (пять сотиків) і замкнув ся в своїй комнатї, щоби писати — що, того нїхто в сьвітї не знав. При тім так держав все в тайнї, що не можна було нїчогісенько видобути з него. — Аж ось може шість неділь тому назад поїхав я до Парижа, щоби там виміняти купони від акций Північної зелїзницї.

— То Ви маєте акциї Північної зелїзницї? Они тамтого тижня пішли в гору.

— А но, акциї Північної зелїзницї то добрі папери. — Отже відобравши гроші виходжу як-раз з будинку Північної зелїзницї та волочу ся — а то була красна погода — по улици Ляфаєт. У мене, бачите, такий звичай, що коли виміняю мої купони, люблю трохи поволочити ся по улицях Парижа. Аж ось — на розі Фубірж Монмартр виджу нараз, що мій Осип їде сам один у Вікториї як би який молодий панич. Я добачив, що він відвернув голову як би не хотів мене видїти. Але я здогонив віз і дав візникови знак, щоби станув. — А ти що тут робиш? — На малій прогульцї, стрийку. — Зажди хвильку, я поїду з тобою. І я сїдаю на віз. Підчас коли я лїзу, він кричить

чай: Донька економа в Черемошни, Мария Вуйціцка вилізла на дерево овочеве а мала в кишени сірники, котрими видко потерла і они займили ся а від них і одіж на дівчині. Мимо всякої помочи дитина померла серед великих мук. Дня 1. с. м. около 5 год. рано, лишили супруги Адам і Анна Зіник з Галича свого 3 літного синка Михася самого в хаті коло горіючої лямпи. Хлопчина мабуть перевернув лямпу, на нім заняла ся одежина і він так страшно попік ся, що до кількох минут перестав жити. — Живцем згоріли в Сігичи, повіта переворского, чотиролітна Мариянна, донька Плахтів, котру родителї лишили саму в хатї замкнену з 6-недільною дитиною. Мариянна знайшла десь сірники, бавила ся ними і запалила на собі сороччину. Коли мати вернула около 2 години, застала вже дитину неживу. — В Городници, повіта гусятиньского, померла дня 6 с. м. 8 лїтна Олена, донька Гарасима Слободяна, котра попекла ся від терміття, що займило ся в хаті від огню в печи. Мати Оленки, Настя, ратуючи дитину, також попекла ся. Аж сусїдам удало ся огонь придушити.

Телеграми.

Відень 18 жовтня. Дня 29 с. м. відбуде ся у Відни вінчане архикняжни Марії Іммакуляти Райнерії з князем Робертом Віртембергским.

Будапешт 18 жовтня. Magyar Orszag доносить, що сими днями прибуде там депутация зложена із 100 босаньских горожан з жалобою на мінїстра Калляя. Депутация має старати ся о авдиенцию у Цїсаря, перебуваючого тепер в Ґеделе.

Льондон 18 жовтня. До Тієнтсіну надійшла вість, що французскі войска заняли без опору Паотінфу. Всї маєтнїйші Хінці, урядники і войско покинули місто.

Кольонія 18 жовтня. Köln. Ztg. доносить, що российский посол в Тієнтсіні одержав від свого правительства поручене щоби в найблизшім часї вернув до Пекіну.

Берлин 18 жовтня. Німецкий парлямент скликаний на 14 падолиста.

Вашинґтон 18 жовтня. Після донесеня з Пекіну, починає на північ від того міста ширити ся на ново ворохобня.

Курс львівский.

Дня 17-ого жовтня 1900.	платять	жадають
I. Акциї за штуку	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	617·—	627·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	354·—	364·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	527·—	534·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	480·—	500·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	89·70	90·40
Банку гіпот. 5% преміов.	109·30	110·—
Банку гіпот. $4^{1}/_{2}$%	98·30	99·—
$4^{1}/_{2}$% листи застав. Банку краев.	98·50	99·20
4% листи застав. Банку краев.	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4%	91·—	91·70
„ „ 4% льос. в $41^{1}/_{2}$ літ.	92·20	92.90
„ „ 4% льос. в 56 літ.	89·70	90·40
III. Облїґи за 100 зр		
Пропінацийні гал.	95·—	95·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·50	101·20
„ „ „ „ $4^{1}/_{2}$%	99·—	99·70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	91·50	92·20
Позичка краев. з 1873 по 6%	102·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	90·—	90·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	88·—	88·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	69·50	72·50
Міста Станиславова	145·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	42·25	43·25
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	20·—	21·—
Італ. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архікн. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	60·—	62·—
Базиліка 10 К. (Курс віденьский)	12·30	13·30
Joszif 4 K. (Курс віденьский)	6·50	8·—
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	8·50	10·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·35	11·50
Рубель паперовий	2·54	2·58
100 марок німецких	118·—	118·60
Доляр америк.	4·80	5·00

до візника: Борзенько, борзенько! бо загублю слїд. — Який слїд? — Слїд обох фіякрів, за котрими їдемо.

Візник поганяє о скілько лиш конї можуть вискочити, а я питаю Осипа, длячого він в одній Вікторії гонить за двома фіякрами. — Мій Боже, любий стрийку — відповів він — то якийсь чужинець, Ішпанець, що прийшов був до нас до аптики і накупив богато ліків і не заплатив, я їду за ним, щоби довідати ся, хто він, і чи не подав він нам фальшивої адреси. — А твій же Ішпанець їде на двох фіякрах? — Ні, стрийку, він лиш в тім, що на переді. — А в другім хто? — Або я знаю, стрийку, може який другий віритель, що так само гонить за ним, як я. — Ну, то я поїду з тобою, мій хлопче. Маю ще дві години часу, до мого поїзду о пятій годинї і десять мінут, маю ще досить часу.... а я любив завсїгди їздити в отвертім повозї по Парижи. Ну то гонім за твоїм Ішпанцем! — І розпочала ся шалена їзда по бульварах і площах та улицях, всї три візчики вимахували батогами та підганяли конї.... таки направду тота нагінка зачала мене інтересувати, то нагадало менї якусь повість в газетї „Petit Journal". Наконець на розї якоїсь маленької улички перший віз станув.

— Того Ішпанця?

— Ага.... З воза вискочив якийсь мужчина в калябрейскім капелюсї, насуненім глубоко на очи, і в шалю окрученім доокола шиї.... В одній хвили кинули ся три пани, що вискочили з другого воза на того в калябрезї. Я хочу також до него бічи, але Осип здержує мене і каже: Стрийку, сидіть тут і не рушайтесь. — Не рушати ся? Таже нам вхоплять Ішпанця таки з перед носа. — Стрийку, стережіть ся! Не мішайте ся до них! — крикнув за мною Осип, але я вже був побіг.

Ось я вже й опинив ся коло тої громадки.... тому в калябрезї вже сковали були руки.... я розтрутив людий і крикнув: Заждіть, мої панове, заждіть.... і я маю також рахуночок з тим чоловіком! — Люди менї розступили ся. — Ви знаєте того чоловіка? — спитав мене один з тих панів, що вискочили були з другого воза, якийсь малий грубий. — А вжеж що знаю; то Ішпанець.

— Що? Я Ішпанець! — А так, Ішпанець. — Дуже добре, сей пан єсть сьвідком — сказав той малий грубий звертаючись до свого товариша: Заведіть его зараз до поліцийного комісарияту. — Алеж мій пане, я не маю часу, я мешкаю у Верзалю і мушу від'їзджати тим поїздом, що відходить о пятій годинї, моя жінка чекає на мене, бо у нас нинї гостї, а я мав навіть привезти паштет з собою.... Я, коли вже конче хочете, прийду завтра до комісарияту, але нинї.... Більше анї слова! Ступайте наперед! — крикнув малий грубий. — Алеж пануньку, я не знаю нічого, нічогісенько! Мій братанич Осип все Вам пояснить! І я кличу: Осипе! Осипе! — Але за Осипом і слїд пропав, щез як би під землю.

— Він утік?

— Своєю Вікториєю.... Мене упхали до якогось воза в товаристві аґента поліцийного. Впрочім був то дуже чемний і ввічливий чоловік, той аґент поліцийний. Ми приїхали до комісарияту, мене завели до якоїсь зовсім не пахнущої комнати, повної волоцюгів та злочинців, людий нехарних і без виховання, а за годину закликали, щоби поставити мене до очий.

(Конець буде).

Рух поїздів зелїзничних

важний від 1-го мая 1900, після середно-европ. год

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{13}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·13	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5·55		„ Чернівців
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.2[illegible]	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	7·[illegible]4	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красіцких ч. 5

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши „Внучок“ — А. Мечника „Ованес Огана“ — К. Лясковского „Зужитий“ — Ст. Аріеля „Улуди“

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанєм і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевняє їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозі.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким зобовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусі і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безпереривного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділі белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Марії Родзевичівної, Віктора Гомулицкого, Володислава Ст. Рей монта, Севера (Ігн. Мацїйовского), Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділі поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского, Миріяма, Лянгого, Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:

Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичинї з почтовою пересилкою:

Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).